

ב"ה. נוסח המברק שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א
 לשלוח לאנ"ש שי' בכל מרחבי תבל
 לקראת יום ההילולא יו"ד שבט, ה'תשי"ג

ביום ההילולא לחזק ההתקשרות ובעשי' בפועל דנשיאנו אשתכח
 גם בעולם הזה יתיר מבחיוהי.
 בברכה

מנחם שניאורסאהן

[בס"ד. יו"ד שבט, ה'תשי"ג*]

למע' (קדושה) או למטה (לעו"ז) נק' שטות¹ וכשי"ת².
 איך אפשר³, וכמאמר הזהר עה"פ ונפש כי תחטא, דהקב"ה ואורייתא
 תוהן איך אפשר כי תחטא, אף שקאי בנפש, שהיא המדר' היותר תחתונה
 דה' שמות דנשמה, וכמו שמדייק שם בזהר דנפש דוקא ובכ"ז תוהא.
 וכידוע פתגם אדה"ז אז א' איד ניט ער וויל ניט ער קאן זיין א' נפרד
 מאלקות, ורק מפני שאינו מרגיש שבדבר העברה נעשה נפרד, ונדמה
 שעודנו ביהדות, כי באמת, הרי שס"ה מל"ת וכל איסורי דרבנן, מאחר'
 (תניא פכ"ד כה) שאין מורדין, אלקא דאלקיא, שיש עוד מציאות⁵.

(3) שיהי' ענין השטות דלעו"ז — עבירה
 מצד רוח שטות.
 (4) ראה תניא שם: "סס"ה מצות לא
 תעשה דאורייתא וכל איסורי דרבנן, מאחר
 שהן נגד רצונו וחכמתו ית' והפכם ממש, הם
 נפרדים כו' כמו הס"א והקליפה כו' וגרועים
 ופחותים ממנה מאד, כי היא .. אינה מורדת
 .. קרו לי' אלקא דאלקיא", אלא שאומרים
 שיש עוד מציאות.
 (5) ע"כ תוכן ס"ב דהמאמר.

(* הרשימה שלפנינו — נעתקה מגוכתי"ק
 אדמו"ר (צילומה לעיל ע' VIII) — ראשי
 פרקים למאמר ד"ה באתי לגני, דיו"ד שבט
 ה'תשי"ג.

המאמר בשלימות הוגה בשעתו, ונדפס
 לקמן ע' 293 ואילך.
 (1) "ההטי" לאיזה צד, למעלה או למטה,
 נק' שטה, דההטי' למעלה הוא שטות
 דקדושה וההטי' למטה הוא שטות דלעומת
 זה" (ס"א).

(2) = וכפי שיתבאר.

והנה לכאורה יש להקשות⁶, דסו"ס מאי נפ"מ, דהרי ג"ד⁷ היפך הרצון. ויל"פ ע"ד החילוק דשיתוף רק בני נצטוו, דשרשם מסוכ"ע, ושם אין מציאות, משא"כ ממכ"ע, יש מציאות שבטלה, ובמילא נותן מקום לאלקא דאלקייא, משא"כ בבנ"י ה"ז היפך טבעם גם ענין זה, כיון שהם מסוכ"ע, ולכן גם קשב"ק⁸, וכמש"כ בארוכה בד"ח פ"ח — כיון שבזה א"א לטעות⁹.

ע"י¹⁰ תוקף החמדה כו', כי תוקפא דגופא¹¹, שפי' נפה"ב, כי הגוף, אדרבא, צ"ל בריא, וכמש"כ הרמב"ם דהיות הגוף בריא מדרכי השם הוא, וידוע פי' הבעש"ט עה"פ כי תראה חמור גו', עמו¹² דוקא, אלא הכוונה לנפה"ט המלוכשת בגוף (ויאמר משה תש"ט) ומכסה על הנפה"א¹³.

ואף שהניצוץ¹⁴ הוא מכלים דע"ס, אבל הוא מפני הכלים, שבהם דוקא¹⁵ מעצם האור, שאינו מתגלה כלל בחיצו' הכלי, ומזה דוקא יכול להיות בדומה לו¹⁶ (כי אראה תר"ס¹⁷). וזהו מתאים ג"כ להמבואר במ"א דיחידה מחיצו' א"ק, אבל הוא לבוש לפני' א"ק. ומזה ישנו בכאור"א מישראל, כמבואר בלקו"ת שמביא הצ"צ (למנצח על השמינית פ"ב¹⁸).

שרשו מהכלים וכו'".
 (15) נמשך; מתגלה ("פנימיות הכלי היא מיוחדת .. גם עם עצם האור .. שבדרך השתלשלות אינו בא לדבר שחוץ ממנו" — ס"ה).

(16) "מה שהוא מוליד בדומה לו .. שמשפיע לו העצם, ובא בעצם האור שיוחד בפנימיות הכלי" (ס"ה).

(17) סה"מ תר"ס ע' קכו. — ושם: "כשם שיש הפרש בין פנימיות הכלי .. שענינה לקבל את עצם האור ובין חיצוניות הכלי שענינה הוא להשפיע חוץ לעצם, כמו"כ יש הפרש בהשפעה הנמשכת מזה .. השפעה חיצונית והשפעה פנימיות .. השפעה פנימיות היא ההשפעה להוליד בדומה לו .. ומזה ראי' דבפנימיות הכלי מתאחד בחי' פנימיות ועצמיות הכחות, ולכן בהשפעת הטפה נמשך בזה מעצמיות הכחות שלו שיהי' מהות הכחות האלו אצל הבן ובדומה ממש אל האב" (ולהעיר, שציון זה לא מופיע במאמר הנדפס).

(18) ושם (תוריע כא, א): "מל מלשון גילוי, דהיינו שיהא גילוי בחינת א"ק, שאע"פ

(6) "לכאורה אינו מובן מ"ש שהאדם העובר עבירה הוא נפרד יותר מהקלי' וסט"א, משום שהם אינו עוברים על רצון המלך וקרו לי' אלקא דאלקייא, דהרי מה דקרו לי' אלקא דאלקייא הוא עבודה זרה .. והרי בזה הם עוברים על רצון העליון בה", וא"כ למה האדם העובר עבירה גרוע מהם" (ריש ס"ג).
 (7) = גם זה (שקרו לי' אלקא דאלקייא).
 (8) = קל שבקלים (מוסר נפשו בפועל על קדוש השם).

(9) תוכן ס"ג-ד.
 (10) ראה ריש ס"ו: "אמנם מצד הרוח שטות שנכנס בו אפשר שיעבור עבירה, דענין רוח שטות הוא תוקף החמדה בתענוגים גשמיים וכו'".

(11) חולשא דנשמתא.
 (12) "עזוב תעזוב עמו".
 (13) תוכן חציו הראשון של ס"ו.
 (14) ראה ריש ס"ה: "וביאור הענין מה שבטבע כל איש ישראל שאינו רוצה ואינו יכול להיות נפרד מאלקות, הנה איתא בע"ח דיש ניצוץ קטן א' בורא שמתלבש בניצוץ א' נברא הנק' יחידה .. והנה אף שהניצוץ נברא

ד"ה ועתה אם נא תרע"ח¹⁹. לעיין במצות מילה בסהמ"צ²⁰). ובמילא מובן שהוא בטבע אינו משתנה²¹.

נפה"ב²² בהמה²³, (וככה פנ"א) כי זהו שטות להפך ולהחליף על עונג גשמי, כיון שנמשך רק מפסולת דלמע', שזהו ענין המלאכים שנק' קרבים, ובפרט כאשר זה מאבד העונג הרוחני מקורם²⁴.

(הוספה ס' התולדות²⁵) שאין להם דעת²⁶, אף שמבינים, אבל אין זה בהכרח והרגשה (בקצור בקונ' התפלה, ובארוכה בהמשך עת"ר²⁷), היפך הכוונה. אבל ע"י שטות דקדושה, משכן מעצי שטים, ואז ושכנתי בתוכם²⁸.

כמו שבמשכן השראת השכינה בפועל ע"י משה ואהרן, שוד"מ ושודמ"ט²⁹, ע"י אהב"ס³⁰, כמו"כ אתפש' דמשה ואהרן ע"י אהב"י³¹.

בדורותינו אלה .. הם נשמות הנק' זרע בהמה" (ראה גם ס"ז), וממשיך לבאר, ש"בכדי לבוא לבחי' רא"י (לאסתכלא ביקרא דמלכא) צ"ל תחילה ע"י התבוננות דוקא וכו", "ואמנם לא די בבחי' התבוננות הנ"ל לבד. כ"א צריך לבוא ולהגיע לבחי' רא"י", כי, "האהבה הבאה מצד בחי' ההשגה, הנה לאחר שחולף ועובר ההתבוננות חולף ועובר האהבה ג"כ, כאשר יסיר מחשבתו כרגע, יכול לפנות לדרכי תאוותי כו". — ולהעיר, שציון (וענין) זה לא נזכר במאמר הנדפס.

(26) "דאף שרובם ככולם שייכים להשיג ולהשכיל .. השגה והבנה גדולה, מ"מ נקראים בשם זרע בהמה לפי שחסר בהם בחינת הדעת וההרגשה בנפשם" (ס"ז).

(27) ע' קטו. — ציון זה לא נזכר במאמר הנדפס.

(28) תוכן ס"ז.

(29) = שושבינא דמלכא ושושבינא דמטרוניתא.

(30) = אהבת ישראל.

(31) תוכן ס"ח.

שלא שייך בו התלבשות, מ"מ, הארת גילוי זה מוכרח להיות בישראל דוקא". (19) סה"מ תרע"ח ע' ריד. — ושם: "ועמ"ש בד"ה למנצח על השמינית פ"ב, דבכל נשמה יש גילוי הארה מבחי' .. פנימיות א"ק כו' יעו"ש. ומזה יש בנש"י הכח למס"נ על קידוש השם כו" (ציון זה לא מופיע במאמר הנדפס).

(20) ראה דרמ"צ יא, ב: "עיי"ז מאיר בכל נפש מישראל מבחי' פנימית אלקותו ית' ממש".

(21) תוכן ס"ה.

(22) אמנם, כל זה הוא מצד נפש האלקית, אבל נפש הבהמית היא "בהמה".

(23) ראה ריש ס"ז: "הסיבה לרוח שטות .. היא לפי שהוא בהמה, שחסר הדעת דקדושה וכו'".

(24) תוכן חציו השני של ס"ו.

(25) אולי הכוונה לסיום המשך יונתי תר"ם שנדפס בהוספה לסדר התולדות אדמו"ר מהר"ש (ע' 59 ואילך), ושם: "יש בנש"י ב' בחי' נשמות .. נשמות הגדולות הנק' בשם זרע אדם .. ורוב הנשמות ובפרט